

— Истинниятъ богъ одушевява думитѣ ми, богъ комуто вече служъ, отговори съ геройска твърдостъ Християнинътъ; говорихъ ти като съмъ увѣрепъ че ради *нею* челевѣческата доблестъ е предприела да събори шарлатанствата ти и гнусната ти религія. Преди да изгрѣе слънцето три пѣти, ты ще го видишь. Трепери адскій мъртвопрорицателю!

Възвълнува са тогасъ въ гърдытѣ на египтянина сичко що природата му спазваше диво и страшно, като наслѣдіе отъ отечествения му климатъ, което до тогасъ едва можеше да обуздава и да прикрыва чрезъ искусствелната обхода и философската апатіа. Една мисль са замѣнуваше съ друга, той гледаше предъ себе си необорима преграда за съединеніето си съ Юва ако ще бы и съ законенъ начинъ, гледаше помощника на Главка въ борбата, въ която бѣ изгубилъ надѣждитѣ си, охулника на името си, който са заканваше да охули Изида на която той и безъ вѣра въ нея служаше, глѣдаше най подиръ предъ себе си челоуѣкъ който бѣ са рѣшилъ да открие шарлатанствата и злодѣйствата му. Името му, славата му и може бы и животътъ му бѣдствувахъ, и стори му са че е опредѣленъ и настанялъ страшныйтъ день за погубванъето му. Отъ самытѣ уста вече на Апкида познаваше че той бѣ пригърнялъ Християнството, и знаеше колко бѣ непобѣдима ревността която одушевяваше новопросвѣтенитѣ въ тѣзи вѣра. Такъвзи врагъ имаше предъ себе си Арбакъ и тури вече рѣка на стилета си, врагътъ бѣше во властѣта му; той вече хвърли бързъ погледъ но около си за да са увѣри вижда ли го нѣкой: Мълченъето и тишината го насърчихъ.

«Иди прочее въ Адъ, рече въ себе си, иди дързскій, умразна пречка на щастіето ми.»

И като са обърнъ Апкидъ за да си иде, Арбакъ си въздигнъ рѣката и два пѣти заби стилета си въ гърдытѣ му.

Паднъ Апкидъ прободенъ въ сърцето, паднъ нѣмъ до храма безъ даже да постене.

Арбакъ го изгледа съ радость на дивчакъ, който навина неприятеля си, но тосъ часъ му доде на умъ ясната идея на опасността, и побърза та отръ стилета си добръ въ трѣвата и о дрехытѣ на убитыя; послѣ са загърнъ въ тогата си и са готвяше да си отиде, но тосъ часъ съгледа че идеше направо единъ момъкъ, на когото колѣнитѣ нѣкакъ странно са олюлявахъ. Сребристая свѣтлина на лупата показваше лицето му поблѣдно и отъ мраморъ. Египтянинътъ тосъ часъ позна образа и черытѣ на Главка, който въ